

מזמור שיר לפר"י הבטן

לקראת אמהות — מתת פרופסור יוסף ג. אשכול, הוצאת עידית הל

אמנות מיוחדת במינה היא הספרות והראשית והמבריקה בענפי הספרות העברית החדשה היא הספרות הנשואים והפואמית בבונה חזילה לעשות את הדברים מעניינים: אפשר להתקדם בל מרגע סמנים ופני המהפכה החזיקה שיבוא לה מרגע עניינים ביוצרי עולם חדש וחדש והדברים על אף גורם החבלים שבהם נשאים ספר ליתפ לפרוט ערימת חלי תלים של חו"מ נשאים חסרי חובל.

לעולם רחוקות מאד מוטו לו כי יש מהן זה ספר שחא לא בבחינת חיב סילא אלא צורה נבונה איתן. שאהא בהאחא סופר אהה את כולה אל הוכך „בשופה אחי, ללא הפס" קתה, כמל שפדמנת לו כוס יין מוכח" ואחי כמל לזמנה ספנה אלא רק לא" וחי שריוק אהה עד חוטה, ציריה כי זאת נובעת משראה מיוחדת, ששפה — אמנות.

הרגשה זו היתה לי כשקראתי את ספרו החדש של הפרופסור יוסף אשכול „לקראת אמהות".

לא נולד במסוריו הוא הספר, בטר דבק לו עם הנושאים הנפלאים ולטלאלות אבל הוא מברור ברבכת „סוד המצעים" ההופכת את המושג למרובה.

מתוך הקדמה מתברר שגם הספר עצמו — במקביל לחובנו — עבר הופכת עבור שיר של שירי חרות, לעסעה ראה כמד אור עולם — נפלי יתר מי ששלים שבו, שמה היה או „כריאות ה" אמ. עצות לאשה הרה"י, הוא נוצר לפי הצעת „הדסה" ויצא בחיבת מה" דורות, אבל, לפי דברי המחבר, לא עות עם הכרפת מחזרות השוהה המקצועות והראשים בצערי עש"ה. הקורות והשרות הוצעו בציור עש"ה לידה וחזיונות מבריעו את קדושת ה" המסטיקוסופית העלמה את בעיה ה" לידה המבוקשת המושג „כריאות" כמל מוטענת שמה כמד אור חזותה כמל ה" ח"ג לנכר כעיליטמו"י, והמחבר, ש" עמד על די עיסתה של החתנה הרא" שונה ליעוק לעשית חרות בחל אביב ופסק כל מוסר כעבורה הרפואת פני" לית המוקד מרע"י מעמיק, ובו עצמו וזכה לשוב ולהצטיי את הספר כשימונו מעוקל בחאסא למסקנת ה" מעד דפי חרות וצורתה המוקדנת ה" משוכללת והולמת את דרכת החתנת חזת הגבוהה שאחיה תגיע הישוב ה" עכ"י בארץ ה" שמאחזת מעטרתית בת חרות שטורה ויהי, צמחה צמחה היהיה למדינת ישראל עצמאל.

המחבר הוא יוסף אשכול, איש סל"ה המה יוקיר ובי עילימ, המלך המאבק על חבירת כוח האדם בשעה המאבק על חבירת כוח האדם בישראל, הבעיה העיקרית שלנו, בעיה האנושית והאזרחית קיימת פה רבה ומבכירה כוחה, אלא אם נבנותה ממלואת את הפקדון המבטי ומקומות ולדוה, וזוהי הבעיה הרומנטית ה" הישראלית, שבהגורו המנון חילוי סביב גינה, איבינו בכפשי, חס"י כמד מורי כמד מאבנו ומשנה לשנה חוקר ומשי מהח חילום המכפירי לערעור „די אשיר" פן עובר מה עולם רבית עמיתו ה" מלחמת הגורלית, בכל האמצעים ה" דרכים מוא נלחם בנגע החפלה המלא כרותי ומאשריו המרעפים בשעת ה" בעני לו עם גס חתול לבנות מדני המנו ברם, הוא אינו מצטמצם בחום הדור, אלא לכל על מה חשיבות ה" מהורה ששאמלות, הוא מקיר האשיר הכי גדול והכי טהור — ומקרקע זו צמח ספרו.

אבן הפינה — הבנה

האשח צריכה לחבון את המהרשח בחיקה — וזהו סיכסומו, אם היא חבון, לא תפחד וכל הדרך לאשמלת חיה ויבית וזהו כלה, חופשית מסכנות. הוא אוחזלו, אפוא בהסברת סגנה וחסיפוסם של אכירי מלואה של אשה, בששנות ובבהרות מליליה, לאור ה" מונט מצניעה, מקבל הקורא מושג ברור על החלק הששוב הזה של חוקי סוד, מבו חוצ"י של האנושיות מי לה, במילים מעוטות ובשפה יפה, חוב" שיה, גלויה וייקנית בהגדרות, נשו"ל חכונת ציחנה מורגני והרשנות ונגזרות — נרצבת אצטרת מלאה די הבין בקלות דברים בה מסוכנים כמי וטה, היפקוד השחלות, הרומנים כבי לל והחורפונם המגנים בפרט.

לשאל השלמות שבהאר מניע המה" בר מפקד וקצור, המהרה"י, וזהו משג דרמטוציות פוטית נעלה, שיר מופרז יליצרות.

„בקצה החצוצרה מחכים לביצות" והעוני חמי, אלה הם האים משונים במבטם הגללים עציר וקן עוקרת ה" בוקריתים, סתמה נענם כל ציורים בעלי ראש כגלגלי, מחדר קעה, ונב" דיקי כשערה, אירון פי עשרה מראש, מרוצצים ללא כל מורה אנה זונה, מרוב מבינה ומכית, צור"י מאה — חרעונים — נוצלים כהון אשירי ה" גבר ונשאים את המונותיה, מספרם גלועי לרביעות ועד חצות התייאיר, אורו קר אהה פתח ובה אורי מיעוד הסרית הציבית, — לא כל המונות מי שיה את הכליות... והנה טושיעה על חויהת הביצות, שזה ענה נפלתה מן השחלה, בשלה, רעננה ומיטבת, כיוי רצף עטים עלה חרעונים במל ה" צדדים ומנסים להבקיע את קליפתה

Jewish Historical Press (www.jpress.org.il) Brought to you by: The National Library of Israel and Tel Aviv University